

Gál Sándor

fázik az öregember

*fázik az öregember
szemében könny-rügy fakad
s lecsordul a fekete ráncok közé
estéli idő viszi
öleli hollók csendje
búcsúzó ágak árnya
lépteiben az út emelkedése*

*fázik az öregember
vérköreiben jégvirágok nőnek
s jégkristályok a szívokamrák falán
a bordák boltívei alatt
lassú havazás támad
s egy könnyű fuvallat
kicsi hőtörlesztokat emel*

*fázik az öregember
az éjszaka tükrében önmagát nézi
a sehová-se-való felesleget
már nem számlálja
a hallgatás köreit
s kezét sem emeli
a csillagok arca elé*

szárnyakat gondoltam karjaid helyére

(anyámnak kilencvenedik születésnapjára)

*mire gondolhattál még
amikor eljöttem*

*a csend megkeményedett
tonnás súlya
földig rogyasztott*

*mit mondhattam volna
azon a kegyetlen délelőttön
hogy fölemellek
és magammal viszlek
el e rideg szobából
el a fájdalmak elől
s magamba rejtelek
élni még tovább
ha csak egy pillanattal is*

*szárnyakat gondoltam
karjaid helyére
ha járni nem tudsz már
hát repülj
hiszen könnyebb vagy
a levegőnél is
emelkedhetnél az égig
könnyeden egy szélfuvalatban
és én ideletről
ámulva követném
minden mozdulatodat
ahogy egyre csak suhansz
a csillagok között
s leszel közülük egy
a legfőbb bizonyosság
eligazító jel*

*és elcsitulnak
a fájdalmak is bizonyjal
hiszen ilyen távolságból
már csak a
a fények érnek utol
hozoán a végtelen üzenetét*

*tudom
már mindenről lekéstem
hiába a szándék a szó
eltűnsz előlem
s két mozdulat között
megszűnik az idő*

*s mégis
vér vagyok és test
véred és tested*

*a teremtés
bennem folytatódik
a mindenség égyűrűi
egymást ölelik
bordáim alatt*

*szárnyakat gondoltam
karjaid helyére
hogyan repülj
mert nem számít már
semmi távolság*

*vigyázom az öröklét csendjét
ölelem pillékönnyű árnyadat
az egyetlen igaz otthont*

*segíts megmaradni magadban
segíts megszületni újra
legyek néked ismét
szenvetés és öröm
hogyan küszöbödől
visszarettenjen a halál.*